

ním nařízením č. 15/27 Sb. z. a n. a nebyla dotčena ani zákonem č. 217/25 Sb. z. a n., kterého tu nelze použít již proto, že správní úřad nerozhodoval o soukromoprávních nárocích žalobcových, nýbrž po disciplinárním řízení uznal disciplinárním nálezem na kárný trest na propuštění žalobce (Sb. n. s. 13340). Není tu rozporu mezi judikaturou nejvyššího soudu a nejvyššího správního soudu. Vždyť nejvyšší soud neodmítá vůbec pořad práva, uznáváje soukromoprávní povahu služebního poměru zaměstnanců státních drah, a stanoví jen meze přezkumné činnosti řádných soudů. Nejvyšší soud vychází při tom z názoru, že jde o soukromoprávní poměry, jež jsou však prostoupeny i živly veřejnoprávními, z nichž vyplývá i pro tyto jinak v soukromoprávním poměru jsoucí zaměstnance určité závazky a omezení, — pokud jsou povoláni spolupůsobiti při veřejných úkolech, které sobě stát vytknul, — obdobně jako pro státní zaměstnance. Zřízení disciplinárních sborů při státní správě železniční se opírá o předpis § 72 (2) cís. nař. č. 1 z r. 1852 a o předpis § 19 organizačního statutu pro státní správu železniční č. 16/96 ř. z. a, jak z těchto předpisů zřejmé, nálezy disciplinárních sborů nejsou projevem státní správy železniční (jako smluvní strany), nýbrž projevem těchto určitě organisovaných sborů, jsoucích mimo vlastní správu státních drah. Rozhodnutí disciplinárních sborů je také pro státní správu závazné a železniční správa vystupuje v disciplinárním řízení rovněž jen jako strana, jsouc zastoupena svým zástupcem jako žalobcem. K výtce, že soud nemůže býti vázán disciplinárním nálezem, ježto prý odporuje ústavě, jest zdůrazniti, že v disciplinárním řízení nejde o obecné povinnosti občanské a jim odpovídající práva, nýbrž o zvláštní povinnosti příslušníků určitých kruhů podrobených zvláštním sankcím trestním za tím účelem, aby byl udržen pořádek a kázeň uvnitř správy, pročež ani poukaz na § 117 ústavní listiny není odůvodněn.

Čís. 15289.

Kdo dal přístroj k předvádění zvukových filmů koncesionáři k dispozici a převzal všechny náklady i režii spojenou s provozem kina, jest samostatným podnikatelem.

(Rozh. ze dne 12. června 1936, Rv I 581/36.)

Žalobkyně tvrdí, že byla u žalované obce v kinematografu zaměstnána, domáhá se na obci náhrady 5.000 Kč jako režie spojené s provozem biografu, již za žalovanou vynaložila a dále zadrželého platu 17.000 Kč, celkem 22.000 Kč. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně byla do měsíce května 1933 zaměstnankyní žalované obce. Uplatňované nároky se však nevztahují na dobu do rozvázání

tohoto služebního poměru, nýbrž týkají se doby pozdější, kdy žalobkynin poměr vůči obci byl upraven novou smlouvou, sjednanou podle nabídky žalované ze dne 4. června 1933. Podle této smlouvy nešlo o smlouvu služební, když žalobkyně dala k dispozici jí zakoupený aparát k předvádění zvukových filmů, převzala všechny náklady a celou režii s provozem kina spojenou, vybírala veškeré příjmy a měla obci jen odváděti týdně určitou částku a ročně nanejvýše 7.000 Kč na přepychové dani, neboť žalobkyně nebyla podle toho osobně a hospodářsky podřaděna do organizace zaměstnavatelova podniku (Sb. n. s. 10402). Nemůže tedy žádati ani přiměřenou úplatu, nebyla-li odměna za její práci ujednána. Žalobkyně byla v době, o niž tu jde, samostatnou podnikatelkou a nemůže tedy žádati úplatu za svou činnost vykonanou v kině žalované a náhradu režijních výloh, k jichž zapravení byla zavázána smlouvou, ať již jde o smlouvu zmocnitelskou, či pachtovní, nebo smlouvu sui generis. Ani z toho nemůže žalobkyně těžiti, tvrdí-li, že smlouva, o kterouž jde, se přičií zákazu vyslovenému v § 9 ministerického nařízení ze dne 18. září 1912 čís. 191 ř. z. a je tedy nicotnou podle § 879 obč. zák. Neboť nicotností smlouvy se nezměnil poměr smluvních stran ve smlouvu služební s právy a povinnostmi z takové smlouvy vyplývajících, nýbrž žalobkyně mohla by se v takovém případě jen domáhati vydání toho, co na základě nicotné smlouvy, tedy bez právního důvodu, druhá strana obdržela, t. j. z důvodu obohacení (§ 1435 obč. zák.), z kteréhož důvodu však nežalovala.

Čís. 15290.

Soudy jsou vázány pravoplatnými výměry správních úřadů, že zaměstnanec nepodléhá pojistné povinnosti.

(Rozh. ze dne 12. června 1936, Rv I 708/36.)

Žalobce tvrdě, že byl u žalovaného zaměstnán, domáhá se na něm placení důchodu ve výši renty, již by dostával od Všeobecného pensijního ústavu, kdyby byl zaměstnavatelem řádně k pojištění přihlášen. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Proti žalobnímu nároku učinil žalovaný mimo jiné námitku, že se žalobce sám přihlásil k pensijnímu pojištění, že však nebyl přijat, a že odvolání žalobcovo proti zamítavému rozhodnutí o jeho pojistné povinnosti bylo zamítnuto. Prvý soud také zjistil, že žalobce byl u Všeobecného pensijního ústavu odmítnut proto, že nebyl k žalovanému ve služebním poměru. Toto zjištění se stalo závazným pro rozhodnutí soudu odvolacího, který připustil ještě důkaz výnosem ministerstva sociální péče č. . . ., z něhož plyne, že Zemský úřad v P. zamítl odvolání žalobcovo proti výměru úřadovny A Všeobecného pensijního ústavu v P. o neuznání jeho pojistné povinnosti v zaměstnání u žalovaného jako opožděně podané a že ministerstvo sociální péče zamítlo odvolání